

Vida Kamilla

Megszűnt a József Attila Kör

Beomlott alattunk a szigligeti terasz –
írja az újság. Illetve dehogy írja,
ha demagóg volnék, azt mondanám,
az újság előbb szűnt meg,
minthogy amaz beomlott volna.
Hagyaték nincs – pár száradt krizantémot
nem dicsőség ellopni a ravatalról,
Antigonét pedig manapság hamarabb elsöpörnék,
mint Polüneikészt.

Beomlott alattunk a szigligeti terasz –
a terasz ahol az utolsó pillanatig arról beszéltünk,
hogy bizony, az be fog omlani.
Az omlás régebben mindig csak akkor merült fel,
mikor elmúlt öt óra, és a legújabb fiatal irodalmi formáció
túl volt a bemutatkozáson, a moderátor kérdésére pedig
megválaszták, hogy Kemény István a költői példaképük.
Akkoriban, mikor már közeledett, meg sem vártuk
a delet, inni kezdtünk és az omlásról meg az újságról
osztottuk meg egymással rémes fantáziáinkat.

Beomlott alattunk a szigligeti terasz –
mind ott voltunk, tudjuk, hogy történt.
Ha hagyaték nincs is, örökség van,
néhány elharapott kérdés.

Amikor azt írják, hogy beomlott alattunk,
mit érthetünk azon, hogy alattunk?
Egymást, ha nem is szeretjük,
de megszoktuk már, és ezek az örökölt kérdések
másokat úgysem érdekelnek.
Legalább nem a csend volt, kedves kollégák.

Alattunk omlott be, ezt mind tudjuk,
unk, unk, mind ott voltunk.
Ec, pec, kimehecc, zuhanyzás, alvás, metró.
Keresztül lehet-e hazudni magunkat az igazsághoz,
fejlődünk, vagy csak kifinomultan regresszálunk?

Unk, unk, mikor beomlott a terasz,
valamiért ott voltunk.

fájlcsere

egy órával előbb odamentünk, én gyorsan megittam két sört,
hogy bírjam. együtt szerveztük L.-lel, nem sokat változott,
kipuhatoltam a politikai nézeteit – nincs határozott véleménye,
de zavarják a torz médiaviszonyok. tanul, dolgozik, komoly kapcsolata van,
mint mindenkinek, aki lassan a kocsmába szállingózik.
világéletünkben ügyesen alkalmazkodtunk a koreográfiához,
egyre hangosabban magyarázzuk, mennyire sokat keresünk,
vagy mennyire keveset. kutatjuk a régi reflexeket,
a humorunk nem javult, csúnyán öregsünk, nem ismerjük egymást,
nosztalgiazunk, mert baszni szeretnénk,
és elég részegek vagyunk, hogy azt képzeljük,
félrekrúni most igazán szimbolikus lenne.
hajnali háromkor T., az osztály csődőre – ő hívatta így magát –
mégiscsak eszünkbe juttatja kispolgári erkölcsaink.
arrébb lők, nem zongorázik tovább bordáimon P.,
„mikor bankett után smároltunk, én tényleg szerelmes voltam beléd,
csak tudtam, hogy úgylis elmész pestre a költők közé.”
mintha csavar lenne, úgy fúrtam a fejem a vállába,
utánozzuk az emlékeink, most ez a szabály, mi biztos nem így akarjuk,
a mondatai közhelyesek és igazak, mint egy Zorán-koncert.
öt éve a bankett után még hazagyalogoltam, és azon gondolkodtam,
mit állítsak be az MP3 lejátszón a vége fócímhez,
most a Jókai térre rendelem a Volán Taxit, az ablakból
nem nézek vissza, és két csuklás között arról kérdezem a sofőrt,
hogyan mit gondol az új városvezetésről.
még csak meg sem fenyeget, hogyha lehányom a kárpitot,
ki kell fizetnem. a visszapillantóban látom a szemem,
hogyan szépen öregedett: magát gyűlöli,
nem másokat, nem a körülményeket.

palkóavar

megint veled álmodtam, megint vágyakról,
vágyakról, amik projekciók és homályos 10 éves emlékek
édes-savanyúval felöntött keverékei.
azok az emlékek sosem tűntek eddig fontosnak,
de megjelent előttem az ördög, úgy is hívják, nosztalgia.
a szerelem társadalmi konstrukció,
mondom affektálva, reszelem a körmöm,
keresztbe teszem a lábam. ezzel persze nem
vagyok kisegítve, csak keresem a megnyugvást,
pontosan úgy, ahogy külön gyűjtöm a papírt, az üveget, a fémot.

azt mondtad a kémiatanárnak, hogy ne hazudjon.
akkor kaptam az első érintős telefonom, és este megírtam
a barátomnak, hogy most nem érek rá, mert
tanulnom kell. helyette felhívtalak és beszélünk
a semmiről, hogy elérjük az édes-savanyút, és elalvás előtt
maszturbáljunk életünkben először. egyedül:
arra a 2 óra 12 perces semmire gondolva.
anyáméknak sokba került a nemi érésem,
csomagot váltottunk a T-mobilnál.
azt mondtam, T.-vel beszélek ennyit.
legközelebb, mikor vele találkoztam,
már tudtam, mi esik jól
nekem.

nem hasonlítottunk, és el sem érhattük egymást,
az okos lány és a rossz fiú,
a gesztenyefa törzse és levele.
úgy szerettelek, hogy nem voltam rád kíváncsi,
és tudom, hogy ez fordítva is igaz.
csak itt van az ősz, itt van
a rohadt eső, a kurva önsajnálát ideje.
és te sokkal szebbnek tűnsz, mint bármikor.
mások talpa alatt is ropog az avar.
más is vár feloldozást.